

Na srdci

5/24

*(in)formační měsíčník vikariátu
Pelhřimov, regionu F. B. Vaňka*

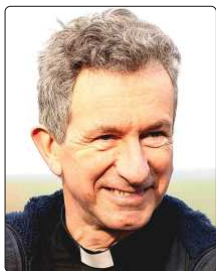
TÉMA: Křesťan a politika

**Doporučený
příspěvek 30 Kč**

Uctívání kříže během velkopátečního obřadu v Horní Cerekvi.

Foto: Mirka Dolanská / Člověk a víra

Umění slyšet cvrčka v ruchu města

Po rušné ulici města jde běloch s indiánem. Najednou se indián zastaví a pozorně naslouchá: „Slyšíš? Tady někde cvrká cvrček!“ povídá svému bílému příteli. Ten mu však namítne: „Kde by se tady vzal cvrček v takovém hluku?“ Ale indián trvá na svém: „Já slyším cvrčka!“ a popojde několik kroků k nízké zídce, kde ve skulině koncertuje docela nenápadný brouček s dlouhými tykadly.

„Už ho vidíš?“ - „No jo, opravdový cvrček,“ uznale souhlasí bílý bratr. „Pojď, něco ti ukážu“, vybídne ho indián. Vyndá z kapsy dolarovou minci a hodí ji na chodník. Najednou jsou lidé vyrušeni ze spěchu a otáčejí se za cinkajícím dolarem. „Vidíš, jak najednou slyší?“ - „Máš pravdu, peníze jsou pro nás důležitější než nějaký cvrček,“ smutně přizná bílý přítel.

Proč je dnes tolik lidí, kteří nevnímají realitu života? Protože odlišně vnímáme to, co vidíme a slyšíme. Každý si to přefiltruje a výsledkem je odlišné vnímání skutečnosti. A můžeme se pak donekonečna zlobit třeba na svoje děti a vnoučata a na manžela..., že se nemodlí, nechodí do kostela ani ke zpovědi... Jenže oni vztah s Bohem prostě nepovažují za tak důležitý, aby mu dali přednost před vlastními zájmy a svým pohodlím.

A nemysleme si, že my sami nejsme hluší a slepí. Máme o mnoha věcech svou zakonzervovanou představu a pro cokoli jiného už tam není místo. Obdivuji vnímavé lidi, kteří se radují z maličkostí a jsou ochotni naslouchat těm, kteří mají jiné vidění světa než my.

Abych byl více konkrétní, uvedu dva příklady těch, které si církev v květnu připomíná: svatý Josef a svatá Maria z Nazareta. Pozorně si všimějme jejich schopnosti naslouchat a pak se správně rozhodovat. Své lidské představy o životě opustili a přijali Boží projekt, protože poznali, že je lepší.

Požehnané májové dny v Josefově a Mariině škole přeje

P. Jaroslav Šmejkal, farář v Pacově

Na srdci - měsíčník farností vikariátu Pelhřimov. Za obsah odpovídá vikář P. Josef Sláčík. Redaktor: Jan Mazanec (775 269 206, mazanec@centrum.cz). Registrace: MK ČR E 24463.

Příští uzávěrka: 17. 5. Jedno číslo vyjde asi na 30 Kč. V nákladu 600 ks tiskne Rain, Jindřichův Hradec. Děkujeme za příspěvky.

Výběr z liturgického kalendáře - 5/2024

1. Sv. Josefa, dělníka
3. Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
5. Šestá neděle velikonoční
6. Sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
8. Panny Marie, Prostřednice všech milostí
9. Slavnost Nanebevstoupení Páně
12. Sedmá neděle velikonoční
13. Panny Marie Fatimské
14. Svátek sv. Matěje, apoštola
16. Svátek sv. Jana Nepomuckého, hlavního patrona Čech
18. Sv. Jana I., papeže a mučedníka
19. Slavnost Seslání Ducha svatého
20. Sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze
22. Sv. Rity z Cascie, řeholnice
23. Svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze
25. Sv. Bedy Ctihodného, kněze a učitele církve
26. Slavnost Nejsvětější Trojice
27. Sv. Augustina z Canterbury, biskupa
30. Slavnost Těla a Krve Páně
31. Svátek Navštívení Panny Marie

Z osobností měsíce: svatý Pankrác

Dle legendy se Pankrác narodil roku 290 v Malé Asii jako syn bohatého Římana. Záhy ale o oba rodiče přišel a odešel se svým strýcem do Říma. Tam přijal křesťanskou víru. Strýc brzy zemřel a hoch ze zděděného majetku pomáhal pronásledovaným křesťanům. Byl ale zatčen a předveden přímo před císaře Diokleciána (jeho otec zřejmě byl jeho známým). Ten ho vybídl, ať se zřekne své víry. Pankrác však odmítl, a dokonce císaři vyčetl uctívání nemravných bohů. Císař, zostuzen jeho řečí, dal mladíka stít veřejně na Via Aurelia 12. května 304, ve věku 14 let. Relikvie světce se v naší zemi objevila roku 1095, a to v sázavském klášteře. Světec je vzýván jako patron dětí a prvokomunikantů.

Kalendárium - náš vikarát

Horní Cerekev a okolní farnosti

Májové: Horní Cerekev, Počátky, Veselá – vždy po mši svaté ve všední den litanie

3. 5., 17.00 – první pátek: adorace, svátost smíření – H. Cerekev a Počátky od 17.00, od 18 h mše svatá

4. 5., 18.00 – H. Cerekev, Večer chval Hagios v sále ZŠ (viz plakátek)

18. 5., 11.00 – Veselá, mše za rodáky

18. 5., 16.00 – Polesí, poutní mše sv. Jan Nepomucký (viz plakátek)

25. 5., 11.00 – Černov, mše za rodáky

25. 5., 12.30 – společná Pěší pouť z H. Cerekve na Křemešník.

29. 5., 12.00 – 18.00 – Veselá, adorace Nejsvětější svátosti

Chvojnov a okolní farnosti

Májové: Chvojnov, ve středu po mši (18:00) a v neděli od 7:45.

3. 5., 18:00 – Chvojnov, první pátek v měsíci (mše svatá, adorace Nejsvětější svátosti)

10. 5., 18:00 – Chvojnov, mše svatá pro rodiny s dětmi

17. 5., 17:00 – Chvojnov, adorace před Nejsvětější Svátostí, 18:00 – mše svatá

Kamenice nad Lipou a okolní farnosti

Májové: vždy po večerní mši v Kamenici nad Lipou litanie

8. 5., 16.00 – Váňova studánka u Betléma, poutní mše (viz plakátek)

25. 5., 15.00 – Ctiboř, poutní mše k Nesvětější Trojici (viz plakátek)

Pelhřimov a okolní farnosti

1. 5., 15. 5. a 29. 5., asi 18.45 (po mši) – Pelhřimov, učebna fary, Biblické hodiny.

3. 5., 22.00 – Pelhřimov, farní sál, Modlitby mužů

4. 5., 7.30 – Pelhřimov, kostel, Živá růže, po mši snídaně na faře

17. - 19. 5. – Pelhřimov, farní sál, 40hodinová adorace

18. 5., 18.00 – Pelhřimov, kostel, Mariánské večeradlo (viz plakátek)

19. 5., 9.00 – Pelhřimov, kostel, tzv. dětská mše

25. - 26. 5., Křemešník - hlavní pouť k Nejsvětější Trojici (viz plakát)

30. 5., 16.00 – Křemešník, primice Vojtěcha Razimy (viz vpravo)

S radostí vám oznamuji,
že z rukou českobudějovického biskupa
přijmu kněžské svěcení

sobota 29. června 2024 v 10:00
v katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích

Primiční mši svatou
budu sloužit **v neděli 30. června 2024 v 16.00**
v kostele Nejsvětější Trojice na Křemešníku

Srdečně vás zvu, prosím o modlitbu
a těším se na setkání s vámi.

Křemešnická pouť

25. - 26. května

BOHOSLUŽBY - sobota 17:00 P. Max Kašparů
- neděle 8:30 P. Josef Sláčík
10:30 biskup Václav Malý

ZÁVĚREČNÉ POŽEHNÁNÍ - neděle 14:00

KOMENTOVANÉ PROHLÍDKY KOSTELA - sobota, neděle 15:00

ŘEMESLNÉ TRHY - sobota 14:00-19:00, neděle 8:00-16:00

MIMOŘÁDNÁ AUTOBUSOVÁ LINKA - Pelhřimov -
neděle 9:00 zastávka v ul. Říčanského →
Pelhřimov u hřbitova → Putimov → Křemešník,
zastávka u hotelu Křemešník - a zpět v 15:00

SPOLČO HAGIOS ZVE NA

VEČER *chval*

„Všechno tvoříš nové.“ (Zj 21,5)

4.5.2024
18:00

Gymnastický sál ZŠ Horní Cerekev

Vstup z nové přístavby. Do sálu není povoleno vcházet v obuvi, proto je vhodné vzít si náhradní přezůvky.

Hagios

hagios_cz

Pouť k Váňově studánce

středa 8. května

Panny Marie Prostřednice všech milostí

mše svatá v 16.00

a po ní litanie k Panně Marii

Všichni jsou srdečně zváni

Mariánské večeřadlo

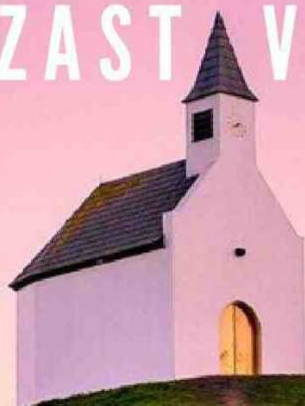
18.5.2024 od 18 hodin

*kostel sv. Bartoloměje
v Pelhřimově*

...nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí!

ROK
MODLITBY
2024

MODLITEBNÍ ZASTAVENÍ

DIECÉZNÍ POUŤ
5. 10. Strakonice

13. 1. Dobrá Voda u ČB

ZAČÁTEK

3. 2. Tábor-Klokoty

(kromě DP)

2. 3. Římov

VŽDY

6. 4. Kájov

16.30

4. 5. Chroboly

1. 6. Strašín

Program:

3. 8. Jindřichův Hradec

RŮŽENEC

7. 9. Křemešník

MŠE SV.

9. 11. Milevsko

BESEDA

PASTORAČNÍ
STŘEDISKO

BISKUPSTVÍ
ČESKOBUDĚJOVICKÉ

VÍCE NA
PROLIDI.ONLINE
FACEBOOK.COM/PROLIDI.ONLINE

SETKÁNÍ ŽEN Ženy ženám

T É M A :

Žena podle Božího obrazu

Pátek 17.5.2024, v 16:30

MYSLIVNA PELHŘIMOV (ČMÚ)

slovo

gauč talk

občerstvení

chvály

svátost smíření

mše svatá

workshop

přímluvná modlitba

V PŘÍPADĚ DOTAZŮ KONTAKTUJTE: 739 927 699

přihlášky zde:

Mše svatá
18. 5. ve 13.00
v kapli
v Metánově

**IX. setkání rodáků,
rodinných příslušníků, chalupářů
a spoluobčanů Metánova**

Foto: Lenka Hronová/Mapy.cz

FARNÍ FOTBALOVÝ TURNAJ

2024

POSTAV TÝM
A STAV SE!

22. ČERVNA, 2024

FOTBALOVÉ HŘIŠTĚ HORNÍ CEREKEV

WWW.TURNAJ-HC.WEBNODE.CZ

Poutní mše svatá

KE SLAVNOSTI NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

ve CTIBOŘI

25. května
od 15 hodin

Truvéřská mše

Miroslav Bárta - klávesy
Spjevačky

**TIP NA LETNÍ
PRÁZDNINY:**

28. 07. 2024 - 7. 8. 2024

PROJEKT TAU

Zhasínající slunce.

Smrtelná mise.

Dobrodružství a víra.

Pomozte nám zachránit svět.

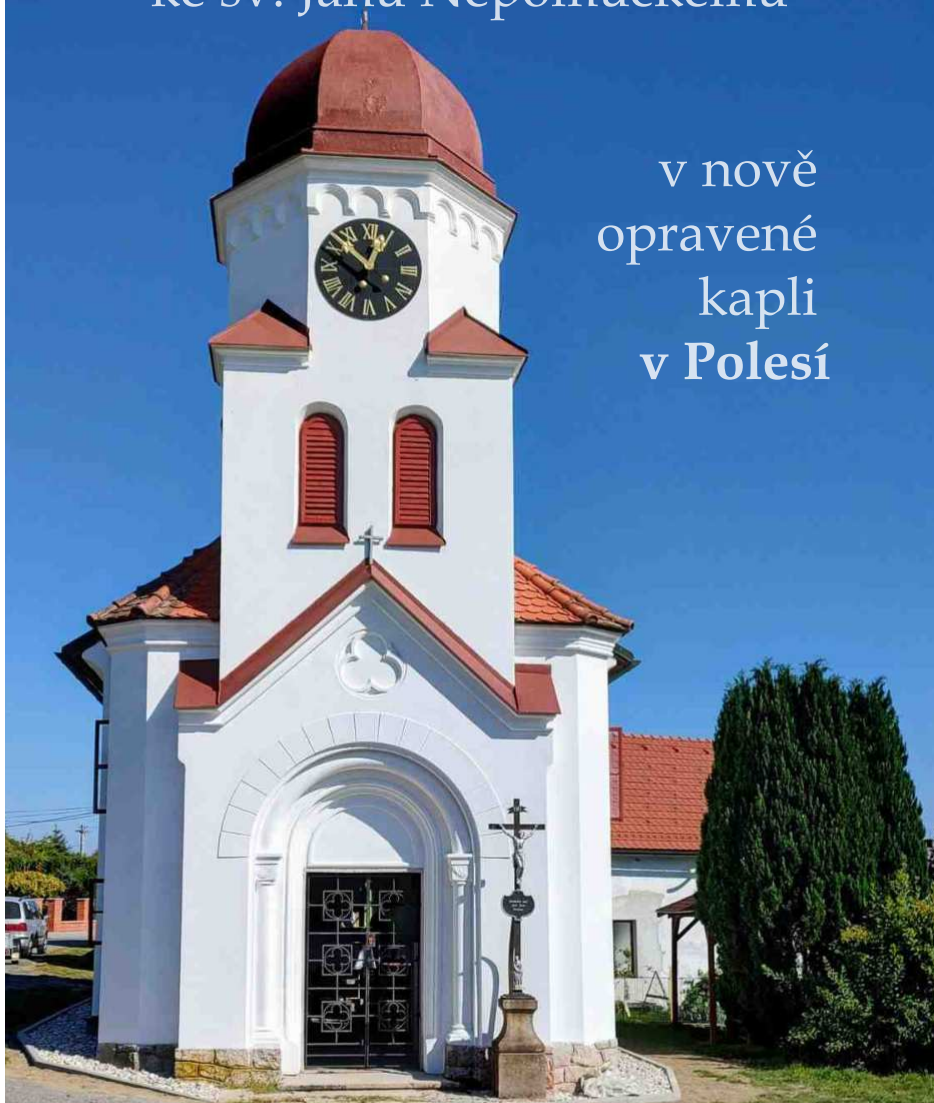
Více info na
www.demdaal.cz

Demdaal

Srdečně zveme
na poutní mši
ke sv. Janu Nepomuckému

v nově
opravené
kapli
v Polesí

v sobotu 18. května v 16.00
slouží P. Martin Brácha

Foto: Jaroslav Kolařík/Mapy.cz

CHVÁLY

9. ČERVNA 2024 | 16:00

KOSTEL SV. BARTOLOMĚJE
PELHŘIMOV

Skládám naději v Hospodina,
má duše v něho naději skládá. Ž 130,5

přímluvná modlitba, svátost smíření, rozhovor s knězem

Běží sbírka na požárem poškozený kostel v Chlumu

Dne 25. března večer byl nahlášen požár kostela Nanebevzetí Panny Marie v Chlumu u Třeboně. Hasiči (devět jednotek) zasáhli rychle a profesionálně: během hodiny byl požár pod kontrolou. Hasiči rozebírali střechu a dohašovali až do pozdních nočních hodin a po celou noc pak požářiště hlídali.

Oheň vznikl v prostoru boční lodě kostela na kůru u varhan. Příčinou požáru byl pravděpodobně technický problém, cizí zavinění bylo vyloučeno. Vážně byly poškozeny varhany a boční loď kostela, tj. část krovu, stropů a podlahy. Z interiéru podařilo zachránit prakticky celý mobiliář díky včasnému zásahu hasičů. „Celý interiér kostela je ale silně znečištěný sazemi a popelem, a to včetně omítek, obrazů, soch, nástěnných maleb a nedávno restaurovaných částí mobiliáře: hlavního oltáře (2015–2018), 5 kusů věčných světel (2019), kazatelny (2020–2021) a 4 soch církevních učitelů v životní velikosti (2022),“ upřesnila vikariátní stavební technička Magdalena Horváthová. Interiér bude potřeba vyčistit a zrestaurovat a budou nutné nové rozvody elektřiny. Celkovou škodu zatím nelze přesně určit, předběžný odhad je 15 mil. Kč.

V neděli 14. dubna na 3. neděli velikonoční byla vyhlášena sbírka ve všech farnostech diecéze. Výtěžek sbírky poslouží na opravu poškozeného interiéru kostela v Chlumu u Třeboně.

Sbírkový účet je otevřen do 31. 3. 2025. Příspěvek můžete zaslat na účet České spořitelny: **7778888399/0800**. (www.bcb.cz)

Foto: Magdalena Horváthová

Kalendárium - naše diecéze (i okolí)

7. - 8. 5., Praha - Bílá hora, 3. oslava smíření mezi katolíky a evangelíky, 24hodinové chvály (od 7.5. 18.00 do 8.5. 18.00 - v čase 14. - 16.00 se mohou připojit krajská města), účinkují kapela Timothy a balet Ballet Magnificat.

9. - 12. 5., Malenovice, hotel Kam, Konference křesťanských učitelů
- Budování odolnosti

11. 5., České Budějovice, Wake up'24 - letniční street festival - chvály (AMDG, Trinity Worship, Vítá Marčík, Nestrach, Hope...)

17. - 19. 5. Krkonoše, Botanicus I. - Otcové s dětmi, YMCA Setkání

17. - 19. 5., Hosín, Škola křesťanského života a evangelizace - vedení ke zralé víře, místo v církvi a službě. Záštitu: P. Tomas van Zavrel.

18. 5., Brno-Řečkovice, Pošli to dál - křesťanský open-air festival: přednášky, svědectví, workshopy, GedeON, P. Helan....

19. 5., Praha, Národní den modliteb - Betlémská kaple, 15-18 h, organizují společně křesťané z různých denominací.

19. - 23. 5., Lomec, exercicie pro seniory - uvedení do modlitby a do ticha, biblické úryvky, sdílení - P. Jan Turek

23. - 26. 5., Nesměř, Sestup do Jordánu - duchovní obnova s rituálem pro chlapy zraněné, zraňované a zraňující, pro toužící nechat se uzdravit a poslat. Vede a přednáší P. Václav Vacek (chlapi.cz).

24. 5., Písek, Večer chval - v 19.00 v kostele Narození Panny Marie s kapelou AMDG.

21. - 26. 7., Želiv, Duchovní cvičení s P. Karlem Satoriou
- přihlašování do 21. června je možné i přes QR kód zde:

Výstup na Bradlo jako obraz křížové cesty života

Na Velký Pátek 29. 3. v 9.00 proběhla venkovní křížová cesta na Bradle zakončena v kapli Svaté Máří Magdalény na hřbitově v Kamenici nad Lipou. Stává se to každoroční tradicí, že za každého počasí na Velký Pátek konáme výstup po křížové cestě ke kapli.

Jsem rád, že si udělají čas celé rodiny, je tam prostor pro děti, které uvádějí jednotlivé zastavení, Pro dříve narozené je výstup ke kapli i dost náročný. Ale i cesta našeho života je často cestou na Kalvárii.

P. Václav Šika

Velikonoční tradice v Polesí ctí a dodržují i nevěřící

V naší vesnici stojí od roku 1856 větší kaple zasvěcená sv. Janu Nepomuckému. Je to dominanta obce, postavená v pseudorománském stylu. Je součástí světského i duchovního života v obci.

Ve Svatém týdnu se na Zelený čtvrtek u této kaple scházejí děti a jejich rodiče. Každý přichází s řehtačkou v ruce. Zvony odletěly do Říma. Je potřeba obejít vesnici a řehtat na řehtačky (klapačky). Před každou obchůzkou si s dětmi společně povídáme o biblickém příběhu Ježíše.

V sobotu dopoledne po obchůzce mají děti v kapli připravené drobné odměny. Připravují je pro ně obyvatelé Polesí, jako poděkování za řehtání. Na Bílou sobotu po západu slunce se v každém domě rozsvítí stojany se svíčkami. Vesnice oslavuje vzkříšení Ježíše Krista.

Lidé vycházejí z domů a potkávají se u kaple. Zapálí si připravené svíčky, pomodlí se a popovídají. V naší vesnici žije hodně mladých lidí. Ne všichni jsou věřící, ale křesťanské svátky a tradice všichni ctí a dodržují.

Jitka Vachková, Polesí

Obrazem: Velkopáteční obřady v Horní Cerekvi

Foto: Mirka
Dolanská /
Člověk a víra

Pokud někdo pořádá větší akci, ze které chce mít pěkné fotky, je dobré zkusit oslovit někoho z projektu Člověk a víra. Je to neziskový projekt a jeho aktéři znají liturgii, takže vědí, co a kdy fotit. Mají kvalitní aparáty, takže mohou fotit z větší dálky, a v kostele se pohybují s úctou a tak, aby na sebe nestrhávali pozornost. Alespoň taková je moje velmi kladná zkušenost z této akce. (hm)

Děti z chvojnovské farnosti vyráběly paškálky

Květná neděle je ve chvojnovské farnosti tradičně spojena s výrobou paškálků. Děti vytvářejí pomocí barevných vosků jedinečná díla, která si pak nosí do kostela na velikonoční vigílii. Svíce jim po celý následující rok připomínají radost a naději z Ježíšova zmrtvýchvstání. **(tb)**

Foto: Lucie Bartoňová

Velikonoční pondělí s žehnáním pokrmů v Rychnově

Foto: Stanislava Tichá

Ctibořským na velikonoční mši přálo počasí

Předvečer Druhé neděle velikonoční je ve Ctiboři ve znamení už tradiční velikonoční mše svaté. Je to jedna ze tří mší, která se v naší kapli za rok koná. Ač se zdá, že tři mše ročně je málo, o to více si těchto možností vážíme. Celá příprava, úklid, samotná mše svatá a následné posezení je příležitostí k setkání generací ze vsi i hostů přesporních. Kůrový sbor pod vedením Mirka Bárty je zkušený a pokaždé překvapí nějakou novinkou. Letos nám počasí velmi přálo, nejen že jsme měli dost květů k výzdobě kaple, ale i posezení po mši se mohlo výjimečně konat venku, na dvorku nedaleké bývalé školy. Děkujeme všem, kdo se na realizaci mše podílejí, je dobré vidět, že i na malé vsi kaplička slouží.

Zuzana Nováková, Ctiboř

Foto: autorka

Pochod pro život 2024: "Nejlepší je prostě pomoci"

Dne 6. dubna se v Praze konal Pochod pro život organizovaný Hnutím Pro život ČR. Cílem celé akce je gesto pro život - vyjádření podpory ženám a rodinám, které čekají nečekaně dítě a chtějí mu dát šanci. Je to otevřená událost, která vítá účast lidí bez ohledu na jejich vyznání, politické přesvědčení nebo věk. Společně se tak můžeme postavit za život a ukázat, že každý život má hodnotu.

Motto pochodu bylo: „Nejlepší je prostě pomoci“. Akci podpořilo svou účastí zhruba 3000 lidí včetně

arcibiskupa Jana Graubnera. Je to gesto solidarity a snahy o diskusi o otázkách týkajících se života a rozhodování o něm. Na setkání přijelo i několik poutníků z Pelhřimova a okolí. Zúčastnili se celého programu: bohoslužby v katedrále, programu na Hradčanském náměstí i Pochodu pro život centrem Prahy. Odpůrci pochodu se pokusili zablokovat cestu, ale díky Policii ČR mohli účastníci v bez-

pečí dojít až na Václavské náměstí. Klidnou a přátelskou atmosféru celé akce zpříjemnilo i krásné slunečné počasí.

**Jaroslava
Blažková,
Pelhřimov**

Kapličku u cyklostezky na Pavlov požehnali dva kněží

Součástí slavnostního otevření cyklostezky, která vede od silnice III/11244 z pelhřimovského Polního Dvora ve směru na Pavlov a Rynárec, bylo 12. 4. i žehnání výklenkové kapličky. Ta stojí u odstavného parkoviště u cyklostezky. Na své nové místo byla loni na podzim přesunuta z areálu firmy Dektrade. Stěhování nebylo snadné. „Nejdříve jsme chtěli využít České dráhy a kapličku stěhovat

jako kdysi v Mostě kostel, ale odradila nás cena. Nakonec jsme ji za pomoci firmy Status přestěhovali na nákladním autě,“ uvedl místostarosta města Zdeněk Jaroš. Kaplička poté prošla renovací.

„Přeji i této kapli, aby byla dočasným domovem pro všechny, kteří budou kolem ní procházet, projíždět. Těm, kteří u ní budou chtít na malou chvíli spočinout, aby se zastavili. V té dnešní době to vůbec není málo,“ uvedl jeden z žehnajících, P. Karol Gottschalk Lovaš (na

snímku s P. Matějem Kašparů a starostou Ladislavem Medem). Slavnostní událost zakončila spanilá jízda historických kol, opékání buřtů a zábava s kape-
lou Synkopa.

(z www.penoviny.cz)

Foto: Kamil Vaněk /
Pelhřimovské noviny

Víkend chval k Božímu milosrdenství byl požehnaný

Pelhřimovská chválová skupina se o prvním dubnovém víkendu snažila naplno využít čas k šíření Božího milosrdenství. Mottem obou chval (v Pelhřimově a ve Chvojnově) byla známá slova z Lukášova evangelia: „Vstanu a půjdu ke svému otci.“

V sobotu se stal cílem chvojnovský farní kostel, kde jsme navázali na již zažitou tradici chval v předvečer tohoto svátku. S místními farníky jsme slavili mši svatou a uvedli celonoční adoraci. V neděli jsme pak pokračovali chválami v Pelhřimově.

Děkujeme všem, se kterými jsme mohli prožít silné společenství a oslavit svátek, ve kterém má Bůh zalíbení. Rádi bychom příští rok navštívili další farnost vikariátu a postupně tak šířili hloubku a naději tohoto svátku. Ježíš řekl sv. Faustyně: „Lidstvo nenalezne pokoj, dokud se s důvěrou neobrátní k mému milosrdenství.“

Tomáš Březina

Foto: Tereza Kostková a autor

Jarní víkendovka ve Chvojnově se vydařila

Páteční dětskou mší svatou 12. dubna jsme ve Chvojnově v počtu 34 účastníků zahájili další společnou farní víkendovku pro děti.

Počasí nám přálo více než dost, což nám přispívalo ke skvělé náladě, která nám přetrvala i do soboty 13. dubna.

Oba dny jsme strávili hraním nejrůznějších sportovních her, při kterých jsme si užili spoustu legrace.

Moc děkujeme farnosti a všem za modlitby, které napomohly tomu, že se nikomu nic nestalo!

Foto i text:
Tereza Kostková

Dětská mše v Pelhřimově (21. 4.) se křtem malé Cecilky

Jarní Sbírka potravin 13. 4. měla opět úspěch

Charita Pelhřimov (horní čtyři snímky vpravo)

Druhá sobota v měsíci dubnu patřila ve vybraných řetězcích tradiční jarní Sběrce potravin. Této možnosti využilo mnoho z Vás, čímž jste pomohli na další půlrok naplnit sklad naší Charitní záchranné sítě.

Díky Vaším darům je nyní dostatek zboží pro ty, kteří se v našem regionu ocitli nebo ocitnou v hmotné nouzi. „K překonání rekordu z loňského podzimu nedošlo, přesto se tato sbírka řadí mezi největší. Všem dárcům velice děkujeme, každý dar je důležitý,“ sdělila vedoucí Charitní záchranné sítě Jana Žižková.

Během samotné akce panovala mezi dárci a dobrovolníky příjemná atmosféra. Mezi mnohými z těch, kteří od Vás přebírali darované zboží, byla Aneta, Renata a Veronika. „Nejčastěji nám lidé darují těstoviny, rýži, oleje, pro malé děti pak různé výživy a kapsičky. Mnozí přicházejí pouze kvůli sbírce a předávají nám plné košíky s potřebným zbožím, až pak si jdou udělat svůj nákup,“ sdílely během rozdávání letáčků Veronika s Renatou.

Celkem se zapojilo 29 dobrovolníků a s dopravou pomáhali dobrovolní hasiči z Olešné. Celkem jste ve čtyřech supermarketech našeho regionu darovali 2518 kg potravin. Svoz zboží prováděl celkem třikrát. „Pomoc hasičů je neméně důležitá, děkujeme za nasazení pro dobrou věc,“ pochvaluje si spolupráci Jana Žižková. Sběrka potravin se koná napříč republikou dvakrát do roka a patří mezi nejrozsáhlejší potravinové sbírky.

Tomáš Březina, Charita Pelhřimov

Charita Kamenice nad Lipou (dolní dva snímky vpravo)

Sběrka potravin se v kamenickém Penny Marketu uskutečnila v sobotu 13. dubna. Velmi si vážíme pomoci dobrovolníků, kteří od samého začátku, až do konce sbírky věnovali svůj volný čas na pomoc druhým. Děkujeme vše, kdo nás svým nákupem podpořil. Celkový výtěžek jarního kola je 627 kg.

Jitka Koubová, Charita Kamenice nad Lipou

Charitní záchranná síť Kamenice nad Lipou

Každý z nás se může dostat do vážné situace, na kterou není připraven, neví si s ní rady a sám si neumí pomoci. Charitní záchranná síť- komunitní centrum pomoci je nejmladší službou v naší Charitě. Její záběr je široký, pod místní síť patří 24 obcí. Cílovou skupinou jsou osoby v nouzi na našem území. V rámci záchranné sítě se minulý rok konal mimořádný bazar, který byl určený pro širokou veřejnost a pro uživatele naší záchranné sítě. Projekt byl velmi úspěšný a návštěvnost byla kolem 70 lidí. Mezi naše klienty patří nejčastěji rodiny s dětmi, lidé s postižením či onemocněním, senioři, lidé, které potkala nenadálá tragédie, osoby bez domova. Loni jsme podpořili 157 osob. Většina má za sebou těžký životní příběh.

Například **pan Jan** celý život pracoval. Delší dobu již věděl, že něco není v těle v pořádku. I přesto se snažil stále chodit do práce. Několikrát jel na pohotovost, kde neshledali nic špatného. Od dubna 2023 již nemohl skoro dýchat a byl odvezen sanitou. Jeho stav je bohužel nyní vážný a léčbu velmi těžko snáší. Má v péči jedno nezaopatřené dítě a je velmi zadlužen. Během dne přišel o zdraví i práci. Ale stále doufá a věří, že se mu stav zlepší a bude se moci co nejdříve vrátit do své práce. Veškeré výdaje na syna platí sám. S placením mu půl roku pomáhala rodina. Teď je velmi vděčný za potravinovou, materiální pomoc a úhradu školních obědů pro syna, což mu usnadňuje lépe žít a bojovat s onemocněním.

Pan Ondřej bydlí ve společné domácnosti s manželkou a čtyřmi dětmi. Za poslední rok se dostal do špatné finanční situace. Rodina má dluhy a existenční problémy. Před rokem podstoupil trans-plantaci a je 2 roky invalidní důchodce 3. stupně. Společně jsme řešili finanční problémy, rodiny a byla mu vydaná potravinová a materiální pomoc. S ní se rodině lépe žije a ulehčuje jim situaci.

(Pro zachování soukromí uživatelů CHZS byla pozměněna jména.)

Jitka Koubová, Markéta Vondrová

Kdy a kde se pomoc vydává?

Charita Kamenice nad Lipou, nám Husovo 94

Provozní doba:

úterý 09:00 – 12 .00

středa 13:00 – 16:00

Kontakt: 731 604 548

www.kamenice.charita.cz

Charita bude podporovat farnosti ve službě bližním

Diecézní charita České Budějovice má nově koordinátora spolupráce s farnostmi. Stala se jím Monika Vachová, doktorandka Teologické fakulty Jihočeské univerzity, která se problematikou farních Charit dlouhodobě zabývá. S jejím nástupem by se měla posílit vzájemná spolupráce Charity a společenství farníků.

Dalším krokem Diecézní charity je pověření osob v jednotlivých vikariátech naší diecéze, které by měly dlouhodobě podporovat farnosti a usilovat o rozvoj charitního poslání církve ve farnostech. Cílem Charity je nabízet možnosti, kde a jak pomáhat, vzájemně se učit službě a spolupracovat.

Farnosti jsou společenství, která by měla být schopna včas a rychle reagovat na potřeby lidí ve svém okolí. Právě proto chce Charita posílit jejich motivaci k tomu podílet se na poslání církve a vytvořit tak hustou síť pomoci lidem v nouzi.

A právě toto téma bylo klíčové při setkání biskupů Vlastimila Kročila a Pavla Posáda, okrskových vikářů a členů kněžské rady s vedením Diecézní charity České Budějovice dne 6. února. DCHCB představila, jak chce v letošním roce začít nově spolupracovat s farnostmi.

„Velmi mne těší, že se můžeme společnými silami pokusit o novou službu bližním, ve které se pokusíme každý z nás probudit bohatství charismat, která jsme přijali při svátosti křtu a biřmování k tomu, abychom mohli prožívat svůj život ve větší radosti,“ uvedl biskup Vlastimil Kročil.

Farnosti mohou fungovat jako přímé propojení na lidi, kteří se dostanou do těžké situace a pomoc a podporu potřebují. „V tuto chvíli máme deset dobrovolných Farních charit a některé farnosti, kde přirozeně pomáhají lidem v nouzi,“ řekl ředitel Diecézní charity Jiří Kohout. „Proto bychom chtěli farnosti více podporovat v jejich naplňování poslání církve. Nabídnout jim možnosti a naše zkušenosti. S tímto cílem jsme ustanovili koordinátora spolupráce s farnostmi a současně bychom chtěli pověřit v každém vikariátu jednoho člověka, který bude s farnostmi komunikovat,“ dodává Jiří Kohout. Služba bližním v nouzi, která by měla být součástí života farností, bude jedním z hlavních témat, kterému se chce tento rok Diecézní charita České Budějovice aktivně věnovat.

Monika Vachová, Veronika Rybáčková, Setkání

Křesťan se angažuje proto, že je Bohu dlužen

Vztah křesťana k politice je v napětí mezi dvěma krajnostmi. Na jedné straně se mu může zdát, že politika je cosi světského, dokonce nečistého, s čím se křesťan nemá zabývat.

Tento omyl bývá podporován povrchním čtením zejména Nového zákona, kde se o veřejných věcech téměř nemluví. (To je ale dáno situací raného

křesťanství, které mělo své problémy.)

V dnešních demokratických společnostech je ale tento apolitický postoj parasitismem. Vždyť právě věřící (a v Česku jsou všichni věřící menšinou) nejvíce potřebují záruky osobní svobody, a přitom se odmítají podílet na jejich politické obraně. Pasivita vůči nástupu totalitních režimů křesťanům na věrohodnosti nepřidala a respekt si tak získaly jen statečné oběti perzekucí. Nemají-li tedy křesťané být jen parazity svobodné společnosti (kterou přitom potřebují víc než jiní), nemohou se politice vyhýbat.

Jakmile se do politiky ale pustí, hrozí opačný extrém: sklon k absolutizaci politiky. Jejím projevem bývá moralizace politiky, tj. posuzování politiky absolutními měřítky - odmítání kompromisů a ústupků, snaha mocensky řešit mravní problémy, mravní "kádrování" života politiků. Veřejný život a politika se nemusejí vyhýbat mravnímu posuzování, jeho měřítkem má ale být jen občanská morálka. Politika se nemůže posuzovat absolutními měřítky dokonalosti, jejím kritériem jsou konkrétní výsledky.

Věřící často nechápou, že politika je vždy lidsky omezená, odkázaná na kompromisy a v praxi nedostatečná, bezohledná až úskočná. A proto mohou mít křesťané sklon prosazovat do politiky své výlučné postoje, případně toužit po podpoře církví. To ale škodí jedněm i druhým.

Postoj křesťana k politice a tím víc křesťana v politice tedy není jednoduchý. Zdá se mi, že by se měl řídit dvěma skutečnostmi. Předně je třeba otevřeně říci, že křesťan nemá zaručený recept na dobré politické jednání a v praktickém rozhodování musí hledat a tápat jako všichni ostatní. Jen díky tomu se s nimi může domluvit

na spolupráci. Už jsme se snad naučili dávat si pozor na ty, kterým je všechno jasné a přesně předem vědí, co se má a nemá dělat.

Vědomí odpovědnosti

V čem se tedy věřící člověk liší od nevěřících? Někteří se domnívají, že výhodou věřících je určité povědomí o tom, co je mravně dobré a špatné, anebo aspoň přijatelné a nepřijatelné. Je sice pravda, že jisté mravní zásady mohou člověku život a praktické rozhodování usnadnit, v dobách prudkých změn se ale může stát, že je člověk uplatňuje slepě - a tedy falešně.

Domnívám se, že hlavní a možná jedinou předností křesťana ve veřejném životě (a jeho kvalifikací pro politiku) je jasné vědomí odpovědnosti za sebe, druhé a svět. V křesťanském smyslu znamená totiž víra odpověď na nepopiratelný fakt obdarování. Odpověď na to, že život, štěstí, láska, přátelství nebo děti není výsledek vlastního úsilí, ale nezasloužený dar. Teprve na základě toho může člověk doufat, že ten, kdo mu tohle vše dává, se o něho postará i v budoucnosti a že se jí tedy nemusí bát - ovšem musí podle tohoto pevného přesvědčení také sám jednat.

Křesťan se tedy o veřejné věci nestará proto, že je ctnostný či velkorysý, ale proto, že je to Bohu dlužen.

Politici rádi říkají, že své zaměstnání chápou jako službu; věřící člověk by je měl chápat jako samozřejmou povinnost, za niž si snad ani žádnou vděčnost nezaslouží.

Pavel Kopeček,
CMTF Olomouc

Ježíš promlouvá k davu (The Chosen)

Anketa politicky aktivních křesťanů z vikariátu

Věřícím našeho vikariátu ze čtyř různých politických stran, kteří se politice věnují zevrubněji, jsme položili následující otázky:

1. Zažil jste, že na Vás jako věřícího byly v politice kladeny vyšší nároky?

2. A naopak: je v něčem Vaše víra výhodou?

3. Máte recept na to, jak své politické oponenty brát jako bližní?

Jiří Blažek, místopředseda krajské TOP 09, Pelhřimov

1. Každý, kdo vstupuje do veřejného života, si musí uvědomit, že na něho budou vždy kladeny větší nároky - a u křesťana to platí dvojnásob. Na straně druhé, víra v Boha nemůže být překážkou pro křesťana otevřeně se postavit zlu, i když je to někdy mimo „hlavní proud“. Aktivní účast ve veřejném životě je jedna z povinností křesťana a zároveň důsledky rozhodnutí politiků dopadají na každodenní životy nás všech. A rozhodování v politice není jenom o dobru a lepším dobru, naopak, často nejsou na stole dobrá řešení. Velmi složité je vysvětlit, proč jsem se takto rozhodl, politik-křesťan by se neměl uchylovat k populismu a líbivým řešením. Jednoduchá a líbivá řešení mají často špatné konce. Pokud někdo z politiků tvrdí, že koná jen dobro a nemusí se rozhodovat mezi špatnými řešeními, nemluví pravdu.

2. Pro věřícího člověka je víra i silnou oporou v jeho politickém jednání. Pokud se jeho rozhodování skutečně opírá o pevnou víru, vytváří v něm pevný řád, pak je víra velikou oporou pro život politika, který není černobílý. Na druhé straně není nutno vždy dávat najevo na veřejnosti víru či svoji zbožnost. Často slyšíme lidi, kteří politiky předem odsuzují s tím, že politika není pro křesťany. Mnohdy jim závidí a často jejich rozhodnutí kritizují - přitom každý z nich si to může jít zkusit. Pokud se věřící rozhodne pro aktivní vstup do politiky, měl by si vybírat věrohodné politické subjekty s věrohodnými představiteli.

3. Stejně jako v běžném životě, tak i v politice se setkáváme s lidmi, se kterými bychom normálně na pivo nešli. Každý z nás to jistě

v životě zažil, zejména když ho někdo zklamal, podvedl, jednal falešně nebo přímo podrazil. Politika ale často přináší situace, kdy se s těmito lidmi musíte dál potkávat. To pak u mě vždy vyvolává zvýšenou obezřetnost a opatrnost. Umím v těchto případech odpustit, ale často se mi stává, že nezapomínám. Začne mi v mysli blikat varovné světlo. Uvědomuji si to, a občas je to i překážkou pro další komunikaci, ale takto to mám osobně nastavené.

Politikům se mnohdy dostává buď lichotek od jejich stoupenců nebo naopak jen litanie urážek. Ten, kdo je držitelem vlády, má odpovědnost zemi vést. Avšak co my s tím? Nebudeme jim vyprošovat Boží požehnání? Modlitby za vládců se téměř nekonají, ba dokonce se zdá, že modlit se za politiky považují mnozí za něco divného. Kdo z nás se modlí za ty, kdo nám vládou? Ať si někdo myslí, že ten či onen politik je komunista nebo zkorumpovaný, je třeba se za něj modlit!

Z promluvy papeže Františka

Miroslav Houška, náměstek hejtmana za KDU-ČSL, Častrov

1. a 2. Narodil jsem se, vyrůstal a byl vychováván v rodině věřících. Pravidla chování mi byla vštípena v mládí a nesu si je po celý život. Jeho část (30 let) jsem prožil v totalitě, dalších 35 let prožívám v demokratické společnosti. Za totalitu se mi kromě výchovy hodilo i doporučení mého dědy, abych se politikou neživil. Z té doby mám v sobě i krédo Josefa Kemra, které zní: „Je-li v zemi nepřítel, čestný muž nedělá kariéru.“ Takže nároky takto vypěstované a získané jsou pro mne vrozenou samozřejmostí, která mne nikterak neomezuje, ale naopak vede, což je zároveň odpověď na druhou otázku.

3. Oponenti se někdy mohou stát bližními. Nikdo z nás nemá patent na rozum, a proto můžeme jejich názory přijmout a využít. Zejména u dlouhodobých strategií a rozhodnutí jsou takto poskládané vize trvalé a prospěšné pro společnost. Horší situace je s trvalými oponenty. Ti mají vždy svou pravdu. Jejich neústupnost, dokonalost a zásluhy za všechno kolem nás jsou vysoké. Mám za to, že oni sami musí mít těžké svědomí z toho, co činí. Je spíše na nich, jak se s tím dokáží vyrovnat.

Josef Kott, poslanec za ANO, Olešná

1. Skutečně jsou témata, která budí u lidí velké emoce. Při stanovení parametrů zákonů, které se týkají rodiny a dětí, nelze volit mezi větším a menším zlem. V těchto případech musí být postoj věřícího politika jasně ukotvený.

2. Byl jsem vychován v duchu pokory a odpovědnosti k druhým. Svoji současnou práci tedy беру jako poslání prosazovat křesťanské hodnoty. Výhodou věřících je dle mého názoru hledání kompromisu bez různých úskoků a bezohledných útoků na své okolí.

3. Mám to štěstí, že jsem se mohl již v prvním volebním období stát součástí skupiny poslanců, kteří se pravidelně schází na duchovních setkáních. Zde máme možnost vysvětlit si nejen své politické postoje, a to bez emocí, ale co je nejdůležitější: uvědomit si, proč tu jsme a jaké má s námi Bůh další úmysly.

Zdeněk Rajdlík, starosta za STAN, Nová Cerekev

1. Nevybavuji si, že bych se do této situace dostal. Někdy mi však připadá, že vyšší nároky si na sebe kladu sám. Chci být vždy vnitřně přesvědčen, že dělám správné rozhodnutí. Chci mít sám před sebou i před Bohem čisté svědomí.

2. Myslím si, že určitě. Svá rozhodnutí posuzuji z pohledu křesťana, nechci nikomu vědomě ublížit ani ho poškodit. Na jednu stranu mi víra pomáhá v rozhodnutí a na druhou stranu mi vytváří limity, které jsou pro mě, jako křesťana, nepřekročitelné. V nesnadných a obtížných situacích se obracím k Bohu o pomoc a nasměrování ke správnému rozhodnutí.

3. Mám ohromnou výhodu v tom, že jsem vlastně do poslední doby politické oponenty téměř neměl. V komunální politice na menší obci si na „velkou politiku“ nehrajeme a snažíme se především pracovat pro svou obec a její rozvoj. Moje doporučení tedy je - být schopen naslouchat svým oponentům a podívat se na věc i z jejich pohledu. To je i jeden ze způsobů vlastní sebereflexe.

Může se kněz vyjadřovat k politice? A jak?

1. Co Vás jako duchovního vede k tomu občas se vyjádřit (v kostele nebo na internetu) k veřejnému dění, politice? A jak to dělat, abyste tím nerozděloval věřící a neměli pocit, že je někam tlačíte?
2. Zažil jste reakce na to, když jste se takto k politice vyjádřil?

P. Martin Brácha, Horní Cerekev

1. Nejprve je třeba si uvědomit, že já jako kněz jsem občan této země, součást společnosti, nejsem z ní nijak vyjmut, stejně tak jako každý věřící. Dokonce jsme Kristem posláni do světa, být solí země, světlem světa a kvasem, takže bychom měli být aktivní ve společnosti. To je důvod, proč se o politiku a veřejný prostor zajímám a proč k tomu občas povzbuzuji ostatní.

Jak to dělat, abych netlačil lidi jiného názoru „do kouta“? Snažím se v kostele tomuto tématu vyhýbat, protože si myslím, že tam nepatří: „Toho volit nemáte, protože...“ Dlouhodobě mám heslo: „Učit lidi žít a přemýšlet tak, abych o politice nemusel z kazatelny mluvit.“ My kněží máme vést lidi k tomu, aby o politice přemýšleli, aby politiky a jejich činy srovnávali se svými křesťanskými hodnotami. Pak nemusím na nikoho ukazovat a říkat, co má kdo dělat a koho volit či nevolit. A když na nikoho člověk neukáže prstem, pak zas tolik nerozděluje.

2. Nějaké reakce jsem zažil, ale spíše to vedlo k diskuzi nad konkrétními tématy, což mi přijde pozitivní. A když holt někdo nechce vést diskuzi, ale jen utlouct „názorem“, pak se asi nelze moc o čem bavit.

P. Karol Gottschalk Lovaš, Božejov

1. V kostele se zásadně k politice nevyjadřuji. Už nežijeme v době, kdy byl kněz jeden z mála, kdo uměl číst a psát, byl nositelem vědění a moudrosti. Dnes není třeba lidi usměrňovat v otázkách politiky. A už vůbec ne je moralizovat a poučovat. Naopak: cokoli řekne představitel církve, je spíše „polibek smrti“. Nikdo z nás nakonec nemá rád, když mu

druzí říkají, co má nebo nemá dělat. Žijeme v čase informačního smogu. Naším problémem není nedostatek informací, ale jejich nadbytek. Neměli bychom lidi v kostele otravovat politikou. Ta až příliš rozděluje naše vztahy, rodiny a společnost. Do kostela by si měli přijít od ní odpočinout.

K politice se vyjadřuji, když jsem dotázán jako odborník zejména na slovenskou politiku nebo církevní otázky. Vyučuji na Fakultě sociálních věd UK budoucí novináře. Dávám si však velký pozor, aby z mých komentářů a analýz nebylo jasné, na čí straně stojím. I proto nechodím k volbám. Jako mladý novinář jsem hledal pravdu. Už ji nehledám. Učím tomu i své studenty. Pravdu má dnes na internetu kdekdo. Je třeba, abychom se v této postfaktické době znovu vrátili k faktům. Z pravdy se stala v hyperkorektních časech rohožka, do které si každý kolemjdoucí utře špinavé nohy.

2. V debatách s přáteli se bavím o politice, ale snažím se formulovat názory tak, aby nevzbuzovaly emoce, ale byly příležitostí k přemýšlení. Dostáváme se do stavu, kdy je opět v kurzu jeden jediný názor. Média selhala během covidu i nyní ve válce na Ukrajině. To informační přepalování obvykle vyvolává dvojí reakci: apatii („dejte už s tím tématem pokoj“), nebo agresi. Média by měla fungovat tak, aby je lidé uměli konzumovat bez těchto projevů. Mediální „orgasmus“ totiž není permanentní záležitost. Novinářský aktivismus a angažovanost škodí všem. V církvi bychom se měli být schopni z toho poučit.

P. Josef Sláčík, Pelhřimov

1. V mém případě jsou to dva faktory, které mě vedou k tomu, abych občas politické téma nadhodil. Jednak je to skutečnost velké moci, kterou svěřujeme při volbách do rukou politiků, zvláště na té národní úrovni. Sněmovna má zákonodárskou moc. Jsou to tedy poslanci, kteří mohou rozhodnout, co bude legální a co nelegální.

Je zcela logické, že moje víra se projeví i v jistých hodnotách, za kterými stojím a o které usiluji. Je pak nasnadě uvědomovat si tuto odpovědnost a podněcovat k ní – a tím i podpořit ty, kteří se jako věřící nezdráhají na pole veřejné služby vstoupit.

V Praze jsou v těsné blízkosti arcibiskupský palác (vlevo) a Pražský hrad (v pozadí). Ne vždy byly vztahy jejich rezidentů ku prospěchu dobra. Stejně tak vzájemnému postavení církve a státu nesluší ani přílišná provázanost ani zbytečná nevráživost.

Foto: Wikipedia

A druhá skutečnost je podle mě zakořeněna v době, kdy víra byla totalitním režimem jen trpěna a zatlačena do kostela. Na veřejnosti se s ní nepočítalo a nesměla se více méně projevovat. Mnozí věřící si ale zvykli na to, že přístup ke správě věcí veřejných nemá být utvářený a formovaný vírou, že tedy tyto věci do kostela nepatří. Jistě není možné v kostele pořádat předvolební mítinky. Ale poukázat na některé nečestné, lživé a podvodné postoje některých z těch, kteří se ucházejí o náš hlas, vnímám jako potřebné a nutné. Vždyť před Bohem neseme odpovědnost za to, zda a koho volíme.

2. Ne vždy se mi daří volit dobré obraty a formulace, abych se nedotkl názoru druhých. V tom se stále učím. Setkal jsem se s různými ohlasy: kladnými, zápornými i nenávisťnými.

Rodičům, kteří na děti křičí kvůli blbosti, manželé Bumbálkovi vzkazují: Važte si toho, co máte!

Ludmila a Luboš Bumbálkovi svým stálým pozitivním naladěním působí trochu jako reklama na šťastné manželství. Ještě než se dozvíme, jak to lze skloubit s výchovou mentálně postiženého dítěte i s tím, že Luboš si prošel i těžkostmi v podnikání, čeká

nás překvapení. Pan domácí otvírá jednu z vitrín (celý jejich dům v Putimově je takové malé retro muzeum) a hrdě ukazuje na šest dosavadních vydání knihy, podle které se jmenuje náš časopis – tedy *Na srdci* od F. B. Vaňka. Důvod? Děj románu se odehrává právě v tomto domě „U Navrátilů“. A teď, věřte nebo nevěřte: román popisuje rodinu, kde se narodilo postižené dítě...

Čeho si na tom druhém nejvíc vážíte?

Luboš: Čím déle jsme spolu, tím víc mám svou ženu rád a připadá mi, že bych bez ní nemohl být. Vážím si na ni všeho.

Ludmila: Na Lubošovi si vážím odpovědnosti a cílevědomosti. Když něco naplánuje, udělá to – a nemyslím tím vynesení koše (*smích*). Třeba řekne, že dá dohromady starou motorku nebo traktor, a jde si za tím. A učí nové věci, teď se zrovna učí německy.

Luboš: Ale kdyby mě v těch plánech Luďka nepodporovala, nemělo by to smysl a nebavilo by mě to. Je ohleduplná.

Co vás nejvíc spojuje?

Ludmila: Určitě rodina, nikdy jsme se nemuseli dohadovat o výchově dětí. A koníčky – oba rádi cestujeme, a stejně jako Luboš mám ráda stará auta i celkově minulou dobu. Další velký společný koníček je otužování – dnes jsme se koupali ve Stráži (*ten den měla voda asi 7°C – pozn. red.*).

Luboš: Ano, v první řadě rodina. Jsme rádi, že máme tři dnes už dospělé děti, které se sem rádi vracejí. Shodneme se i na trávení

dovolených a jezdíme spolu na srazy veteránů, i Lud'ka řídí auto nebo motorku. Chodili jsme spolu na taneční pro pokročilé a společně cvičíme pilates. A umíme se domluvit na údržbě zeleně nebo domu tady nebo na druhé chalupě.

Ludmila: A jsme zvyklí, že doma je pořád veselo. Zavoláme třeba příbuzným s rodinami, že opékáme burty, ať přijedou – a rádi se objeví. Vyrostla jsem tu a jsem zvyklá na časté návštěvy. A Luboš se tomu přizpůsobil.

Luboš: I já mám rád společnost a máme dost kamarádů. Proto jsme tu udělali i velkou místnost pro návštěvy – je tu zázemí a dá se posedět venku. Jsme rádi, že to tu žije, že barák je veselý, ne smutný. A různé párty děláme i kvůli Tomášovi, který má rád country, takže mu třeba objednáme kapelu Pátáci - je tu muzika a na dvoře se hraje fotbal.

Ludmila: Pak i sousedi vědí, že se „U Navrátilů“ něco děje (*smích*).

A jaké kompromisy vůči druhému jste museli udělat, aby vztah dobře fungoval?

Ludmila: Když byly děti malé, bylo pro mě hodně těžké, že Luboš podniká a není doma. Tehdy jsem musela hodně ustoupit.

Luboš: Jel jsem do práce za tmy, kdy děti ještě spaly, a večer se vracel za tmy, kdy už zase spaly. A jak jsem byl z podnikání utahaný a hledal další energii, tak jsem ještě o víkendu utíkal na fotbal...

Ludmila: ...a do toho stavba. Musela jsem hodně zatnout, byly to třecí plochy, hádali jsme se. Anebo já se chtěla hádat, a on ne (*smích*)! Ale i pro Luboše to bylo těžké, začínal podnikat znovu od nuly. Ted' si to snad můžeme vynahradit.

Jak je dobré ty třecí plochy řešit?

Ludmila: Kdybych před 30 lety věděla, co vím teď, tak těch ploch nebylo tolik. Mluvit, mluvit, mluvit - komunikace je strašně důležitá. Vyřikat si v klidu, co se dotyčnému nelíbí. Nečekat, až to vybobtná. Tichá domácnost nefunguje.

Luboš: Hlavně „nevybouchávat“, zastavit se s chladnou hlavou, nechat si čas - pár vteřin nebo do rána. A během toho času se vžít do toho druhého a ptát se: „Hele, proč ona to tak řeší, proč to tak chce? Nedělám to blbě?“ Až druhý den si řeknu: „Aha, tady jsi šel špatnou

cestou. Bylo to zbytečný, nemusíš to hrnout.“ Dneska si říkám, že jsem si občas dával zbytečně vysoké cíle, a tím jsem škodil rodině, ani kluků jsem si tolik neužil...

Jak je přitom důležité si odpouštět?

Ludmila: Něco se nedá zapomenout, ale odpustit by se mělo všechno, otázka je jen, za jak dlouho. Když ti dva chtějí, aby byli spolu, tak čím dřív jsou si schopni odpustit, tím líp.

Luboš: Vlastně si ani nevzpomínám, co bych měl Luďce odpouštět.

Kde čerpáte energii k tomu, abyste šli dál?

Ludmila: Já i v Pánu Bohu, v modlitbě a důvěře. A v rodině a dětech – vždyť i Tomáš na jednu stranu strašně bere, ale na druhou i hodně dává.

Luboš: Všude okolo sebe – zmínili jsme setkání s kamarády a cestování. A když potřebuju být sám, jedu na druhou chalupu, kde zatopím v krbu...

Ludmila: Nebo se na x hodin zavřeš do dílny *(smích)*.

Ovšem teď spolu pracujete dokonce v jedné kanceláři...

Ludmila: Jsem tam jako záskok za nemoc kolegyně. Ale беру to tak: tam je šéf Luboš: doma je to buď napůl, anebo jsem to já *(smích)*. A snažíme se eliminovat, že se v práci nebavíme o věcech rodinných.

Snad nebudu moc osobní, ale neptali jste se někdy: „Proč zrovna my máme postižené dítě“?

Ludmila: A proč ne my? A kdyby ne, tak bych třeba už s Lubošem nebyla. Tomáš nás totiž spojil – nejen nás dva, ale celou rodinu, oba starší kluci mají spolu nadstandardní vztah.

Luboš: V životě jsem si tu otázku nepoložil. Bral jsem to jako fakt – přišlo to, a teď je potřeba se s tím porvat a řešit to. Já jsem viděl tu praktickou stránku, snažil jsem se Luďce s tou zátěží pomoci a podpořit jí. A začal jsem přehodnocovat řadu věcí včetně podnikání a koníčků, trošičku jsem zbrzdil. Jezdili jsme na setkání rodin s postiženými dětmi, takže víme, že spousta manželství se rozešlo, někteří i spáchali sebevraždu. Ale já jsem věděl, že Luďku nemůžu opustit, když ji miluju a vážím si jí... Dokud byl Tomáš doma a vozili

jsme ho denně do Pelhřimova a pak ho Luďka vozila do Černovic, tak jsme za celý týden nenašli půl hodiny, abychom si sedli a probrali praktické věci od nákupů po dovolenou. Večer v 8 nebo 9 hodin jsme už nebyli schopní logicky komunikovat. A tak jsme řadu let věci řešili za pochodu a rozhodovali se často každý sám – a vznikala nedoro-

Při svatbě nejstaršího syna. Fotky: archiv rodiny a Jakub Hunal

zumění. Neměli jsme čas to probrat.

Ludmila: A Tomáš také špatně spí, takže jsme se moc nevyspali. Od doby, kdy je Tomáš přes týden v Černovicích, jsme se i my dva celkově zklidnili, ale je pro mě těžké se smířit s tím, že ho tam musím dávat – i když rozum mi říká, že to tak asi má být.

Luboš: Lud'ka se s ním do jeho třinácti čtrnácti let v noci budila, jako s ročním miminem. Když Tomáš začal být v Černovicích přes týden a brali jsme si ho jen na víkend, tak jsme od září do Vánoc jen spali, spali a spali (*smích*). Ted' si Tomáše bereme jednou za 14 dní na víkend. Má dva domovy. Jezdí sem rád, ale zároveň se i rád vrací do Černovic. Tam se i víc vyspí a je tam spokojený. Nedovedu si představit, když kdysi nebyly žádné ústavy a rodiče se o ty děti museli starat sami. Pak se stávalo, že rodiče umřeli mladí a dítě pak zůstalo samo.

Ludmila: Díky Tomášovi jsem zjistila, že je spousta věcí malicherných. Celý žebříček hodnot se mi hodně posunul. Dneska se divím: „Proč se lidi hádají? Proč na své děti křičí kvůli blbostem?“ Taky jsem občas musela na kluky zvýšit hlas, ale říkám ostatním: „Važte si i toho, že vaše dítě zlobí a je živé.“

Luboš: A jak cestujeme, tak jsme i viděli, jak se žije jinde. A říkáme si: spousta lidí si nevází toho, co tu máme: baráky, topení, jídlo, postele, doktory, nemocnice... Vždyť to je nádhera!

Ludmila: Je dobré být vděčný za drobnosti. Radovat se teď, v přítomnosti, z maličkostí. Plánovat ano, ale ne urputně...

A ještě jednu osobní otázku dovolte: Jak vnímáte to, že máte jiný náhled na praktikování víry?

Ludmila: Pro mě, která jsem zvyklá chodit do kostela, to bylo těžší hlavně u výchovy kluků k víře. Ale Luboš mě ani kluky od chození do kostela nikdy neodrazoval, nikdy jim neřekl: „Kam byste chodili?“ – a znám případy, kdy tohle druhá polovička dělá. Naopak Luboš mě v tom podporoval a klukům říkal, ať se mnou jedou.

Luboš: Já jsem i musel být s Tomášem doma, protože on by v kostele být nemohl, ale Lud'ku se staršími kluky jsem každou neděli vozil na Křemešník.

Ludmila: A při 30. výročí svatby, kterou jsme měli v kostele na Křemešníku, tak mi i udělal pěkné překvapení: nelenil a vyhledal kněze, který nás (tehdy ještě jako jáhen) oddával, a pozval ho! A pater Martin Brácha s námi vykonal obnovení manželského slibu.

Co byste doporučili lidem, kteří se v manželství odcizili?

Lud'ka: Musí si říct, jestli chtějí vztah udržet. A pokud ano, ale neumí si pomoci sami, tak je dobré navštívit odborníka. Tohle je asi pořád ještě v Čechách stigma, ale podle mě na tom není nic špatného, protože se tím ukáže pohled toho druhého nebo jiný pohled přinese člověk zvenčí. A to rozbije ten stereotyp neustálých dohadů. Za sebe můžu říct, že nám to pomohlo, protože než nás to opravdu stmelilo, protože ten nápor kolem Tomáše byl hodně velký.

Luboš: Občas jsem si začal představovat, co bude v případě rozchodu: někam se odstěhuju a budu sám. Jenže pak všechno – dovolená, podnikání, veteráni – ztratí smysl, protože mě to nebude bavit. Uvařím si jen vajíčka, brambory a čaj... (*smích*) Tak jsem si ještě začal představovat, že bych si našel jinou ženskou. Ale pak jsem se zarazil: Vždyť kde bych ji hledal? A stejně lepší nenajdu! (*smích*) A tak jsem ty představy zastavil a řekl jsem si: Vždyť z něčeho přece můžu ustoupit.

(hm)

Jiří Jedlička, operátor CNC laseru, Chaloupky

Co pro mě znamená Bůh?

Bůh je pro mě oporou a mým přítelem na cestě. Pocházím z věřící rodiny, takže jsme všichni chodili každou neděli ráno do kostela. Toto se snažíme s manželkou předávat i našim dcerám - a pokud jsou zdravé, chodí v neděli do kostela s námi. Jsem moc rád, že i moje manželka je věřící. Večer před spaním se společně s dcerami modlíme a prosíme o Boží ochranu a děkujeme Ježíšovi, že nás doprovází na každém kroku.

Jak se moje víra vyvíjela a jak se dnes projevuje v mém životě?

Na tuto otázku se mi těžko odpovídá, když mě víra doprovází už od narození. Cestu k Bohu mi ukazovala moje maminka a babička. S nimi jsem chodil do kostela, modlil se a sdílel svoji víru. Když jsem pak začal chodit na zábavy a přišel domů třeba až ve čtyři hodiny ráno, vždycky jsem na nedělní mši (která u nás byla už v osm hodin) vstal. Bylo to těžké, ale vstal jsem. Nikdo mě nikdy nemusel nutit.

Důležitou věcí pro mě bylo, když jsem se jednou v kostele dozvěděl, že existuje nejen Celostátní setkání mládeže, ale i Celosvětové setkání mládeže s papežem. První setkání jsem absolvoval spolu s mým bratrem Jožkou v německém Kolíně nad Rýnem v roce 2005. Další setkání se pak konalo za tři roky v australském Sydney, a tak jsem opět bratrem vyrazil. Dodnes právě na toto setkání s papežem v této krásné zemi rád vzpomínám. V roce 2011 jsem se pak účastnil s bratrem a sestrou Jitkou setkání ve španělském Madridu.

Poslední setkání jsem absolvoval opět s bratrem, a to v roce 2013 v brazilském Rio de Janeiru. Tam se nás na pláži Copacabana s papežem, respektive s Kristem, setkala 3,7 miliónu věřících. Byl to nezapomenutelný zážitek stejně jako mše svatá, kterou pro nás sloužil biskup Pavel Posád v podstavci pod sochou Krista Spasitele na hoře Corcovado. Na tomto posledním setkání jsem si uvědomil, že nás

mladých věřících je stále dost. Tak si říkám: „Snad nebudou jednou lavice v kostelích prázdné!“

Jak vnímám církev?

Církev pro mě znamená společenství nás všech věřících. Mrzí mě, že mnozí lidé hodnotí prohřešky jednotlivců jako obraz celé církve. Mezi jeden z hlavních úkolů církve dneska určitě patří správa kostelů tak, aby nesloužily jen nám, ale i dalším generacím.

Církev má také nezastupitelnou úlohu ve vzdělávání kněží. Protože s rodinou často cestujeme, jsem rád, že se nám vždy podaří najít kostel, kde se můžeme zúčastnit nedělní mše svaté. Uvědomil jsem si, že nedělní mše svatá není všude samozřejmostí, leckde musí věřící cestovat i desítky kilometrů do nejbližšího kostela, a tak jsem rád, že tady u nás máme každou neděli mši svatou doslova za humny.

Želivský klášter má nově opravenou knihovnu

Želivský klášter má nově uspořádanou historickou knihovnu, v níž je okolo 25.000 svazků napsaných do r. 1850. V sále barokního konventu se zachovaly fresky, ale původní vybavení knihovny bylo zničené. Premonstráti tam nechali osadit nový mobiliář. Od dubna jsou přístupné další nové klášterní expozice v budově Staré prelatury.

Opat Tadeáš Robert Spišák zavzpomínal na to, jak po příchodu do Želiva před 20 lety prováděl návštěvníky: v refektáři, což je jídelna, zdůrazňoval, že nad ním je knihovna, duchovní pokrm. Zároveň tehdy říkal, že knihovna je zavřená.

Knihovna teď má nový mobiliář tvořený volně stojícími betonovými podpěrami a ocelovými policemi, do nichž jsou cenné knihy převážně v kožených vazbách pečlivě srovnané. "Rozhodli jsme se po poradě s památkovým úřadem, že nepůjdeme do nějakých replik, protože se nám nic z té historické staré knihovny nezachovalo," uvedl opat.

Knihovna bude k dispozici odborné veřejnosti a při zvláštních příležitostech také návštěvníkům. Opravená Stará prelatura je součástí prohlídkového okruhu kláštera.

(čtk)

Filmový tip: seriál The Chosen (Vyvolení)

TV Noe od 6. 4. přináší seriál The Chosen (Vyvolení) s českým dabingem a komentářem P. Libora Všetuly. Tento výjimečný umělecký počín si zaslouží delší zmínku než pár slov.

O událostech Ježíšova působení už bylo natočeno spousta snímků. Bohužel řada z nich sklouzla do barvotiskového kýče, kdy Ježíš působil jako automat na biblické citáty. Anebo byly nějak kontroverzní (hraniční humor v *Life od Brian* anebo až šokující naturalismus v Gibsonově *The Passion*). Vyvolení ale konečně dostali před kameru biblické postavy, působící přirozeným dojmem, a také živé prostředí Palestiny začátku letopočtu, ne nějaké prvoplánové kulisy. Na tento seriál se také konečně mohou s rodiči dívat (starší) děti. Je přesvědčivý a ve své zvláštní provázanosti postav i docela napínavý.

Samozřejmě, že hnidopich může namítnout, že některé dialogy trochu vybočují z přesného znění Písma. Nebo že tam hrají černoši, že občas lidé mají příliš barevné kostýmy nebo že Ježíš vypadá trochu jako "hippie mentální kouč". Ale co když opravdu Ježíš takový byl, a my jsme už příliš ovlivnění jeho zobrazení v umění, které podléhalo vlivům doby? Podle mě se těmito detaily není třeba zabývat.

Seriál totiž míří hlouběji. Je z něj znát poctivou snahu co nejpřesněji přiblížit, jak velkou sílu mělo setkávání s živým Ježíšem před 2000 lety, jak silně ovlivnilo životy tehdejších (ne)obyčejných lidí - a jak by tím pádem mělo ovlivnit i naše životy. Dojemné jsou zvláště scény uzdravování, kdy jsou detailně zachyceny autentické lidské emoce.

O lecčems vypovídá i to, že na davové scény (nasycení zástupů)

nebyla použita umělá inteligence, ale živý komparz. Dalším klíčovým faktem je financování díla (plán je sedm řad) pomocí tzv. crowd-fundingu, tedy sponzorů i drobných dárců. Takto se vybralo 40 milionů dolarů - a seriál je tak nejúspěšnějším crowd-fundigovým projektem v této oblasti. (hm)

Citáty z www.csfd.cz, kde má seriál vynikající skóre recenzí - 90 %.

"Konečně seriál o Ježíšovi pro ty, kdo věří a věřit chtějí. Něco takového se nenatočilo a přitom to bylo tak jednoduché - dostat Ježíše do "autentických" míst, vložit mu do úst obyčejná slova a nechat ho dělat obyčejné věci."

"Tvorcovia si síce dovolili dosť, ale s plným rešpektom voči "predlohe". Seriál má teenage náboj.. myslím, že je určený viac mladým."

"Po skončení snad každého dílu jsem měl nutkání se jít pomodlit: Neboj se, vždyť jsem tě vykoupil, zavolať jsem tě tvým jménem, jsi můj."

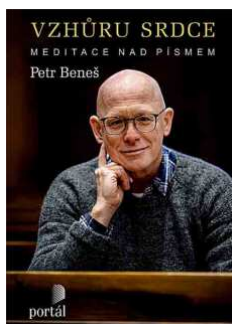
Seriál na TV Noe premiérově běží **v sobotu ve 20.05**, repríza je v neděli odpoledne. Takto má být odvysíláno 24 dílů z prvních tří sérií. Na webu TV Noe ho ale přehrát nelze.

Kromě toho je možné si stáhnout **aplikaci The Chosen**.

Jednotlivé díly lze zdarma sledovat například na webu stránce společnosti Angel, která organizovala crowdfundingovou kampaň, odkaz **viz QR kód zde vpravo**:
U některých dílů je možné v pravém dolním rohu zvolit české titulky (u dalších se postupně doplňují).

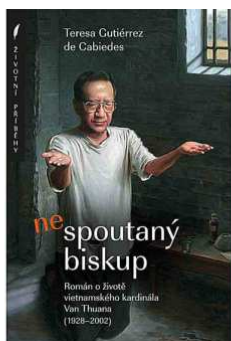
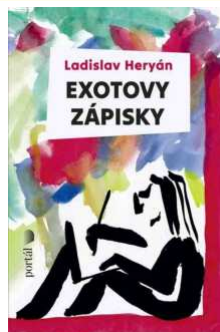
Zevrubné informace k dílům pak jsou na webu Víra.cz:
<https://www.vira.cz/texty/knihovna/the-chosen>

Jeden z vítězů ankety Dobrá kniha Katolického týdeníku. Redemptorista Petr Beneš bere Písmo jako základní zdroj duchovního života a texty Bible propojuje s díly světové literatury i aktuálním děním. Každý člověk se podle něj může stát „domovem Slova“, pokud bere vážně radostnou zvěst evangelia a žije z ní. Zamyšlení jsou opravdová, praktická, vtipná i provokativní.

Soubor duchovních zamyšlení a krátkých příběhů salesiána Ladislava Heryána dává opět jiným způsobem nahlédnout do jeho vnímání Boha, spirituality a křesťanství. Texty jsou psané osobitým Heryánovým způsobem, zalidněné svéráznými postavami z jeho okolí, plné soucitu, vzhledu do potřeb současného člověka a naděje v to, že nad vším stojí Lásky a Boží milosrdenství.

Další z titulů, které zabodovaly v anketě Dobrá kniha Katolického týdeníku: Román o životě vietnamského kardinála Van Thuana (1928–2002), který prožil 13 let v komunistických věznicích a pracovních táborech, z toho devět let na samotce. Právě v poutech objevil svobodu v Kristu, kterou předtím neznal. V jeho přítomnosti se obraceli spoluvězni i samotní vyšetřovatelé a dozorcí.

Tereza Matějčková je zjevem mezi českými intelektuály. Ač píše do konzervativního časopisu Echo, je schopná rozumět myšlení liberálů a nikdy nedělí společnost na "my" a "oni". V této knize se ptá: Co je to rodina? Co svoboda? Existují opravdu jen dvě pohlaví? A proč jsme všichni tak unavení? Odpovědi přinášejí osvěžující zamyšlení, dobrodružná v tom, že nikdy na začátku nevíte, jak text skončí.

Pavla Petrášková strávila po VŠ rok v anglické evangelizační škole Sion. Kromě své profese učitelky má v Charismatické obnově na starost evangelizaci a formaci laiků. Ve videu kanálu MissioCZ objasňuje pojem charismata (na toto téma měla i přednášku v Horní Cerekvi) - jsou to dary Ducha svatého ke službě.

Můžeme se stále modlit a znát celou Bibli, ale dokud nepoznáme Ježíšovo srdce, není to moc platné. První předpoklad je mít otevřené srdce, jako Maria. Bůh paradoxně mocně působí přes obyčejné rybáře, celníky a hříšníky, lidi z malého národa... To jsou slova z promluvy P. Marinka Šakoty na festivalu mladých v Medžugorje. Za tip děkujeme Marii Medové.

"Překážkami v životě jsem se nenechala zlomit a bráním se tomu, když mě někdo chce vykreslit jako tu, která v životě trpí," říká ve 13. komnatě Veronika Rážová, dcera herce Vladimíra Ráže. Narodila se bez levé ruky. Zvládá řídit auto, přebalit miminko, sportovat...

Tip na pouť: Zelená Hora - brněnská diecéze

Na kopci nad Žďárem nad Sázavou stojí jedno z nejvýznamnějších děl architekta Jana Blažeje Santiniho Aichla, poutní kostel svatého Jana Nepomuckého. Jedná se o stavbu takzvané barokní gotiky.

Záměr stavby pojal žďárský opat Václav Vejmluva roku 1719 po otevření hrobu svatého Jana Nepomuckého. A cílem bylo oslavit právě Jana Nepomuckého jako mocného patrona a světce. Vejmluva travnatému vršku (později zalesněnému, dnes opět odlesněnému) dal název Zelená hora - a to podle vrchu u Nepomuka, z něhož pocházel Jan Nepomucký i první žďárští mniši. Konstrukce kostela vychází z geometrie kruhu, přičemž se opakuje číslo pět, což je odkaz na pět hvězd Jana Nepomuckého, které se podle legendy objevily nad jeho mrtvým tělem. Stavba je plná dalších symbolů, což byla jistě inspirace pro spisovatele Miloše Urbana k sepsání knihy Santiniho jazyk (zfilmované Jiřím Strachem). Kostel je zapsán na seznamu památek světového dědictví UNESCO.

Soutěž: poznejte fotku

Minulý úkol Martiny Holkové (vlevo), **kapli poblíž Křeče**, správně uhodly Zdena Davidová a Věra Lišková.

Nové foto (vpravo) poslala **Marie Blažíčková**. Tipy posílejte **do 16. 5.** na mazanec@centrum.cz nebo WhatsApp (775269206).

Kdo první uhodne, obdrží knihu z produkce Matice křemešnické. Děkujeme.

